

og uden at de forskellige politiske Partier har haft nogen som helst Indflydelse paa disse nye Lønningsreglers Tilblivelse.

En saadan efter vor Mening hensynsløs og diktatorisk Fremgangsmaade kan mit Parti intet have med at gøre, og vi vil derfor modarbejde Lovforslagets Ophøjelse til Lov paa alle dets Stadier.

Mit Parti kan ikke erkende Nødvendigheden af de foreslaaede Nedskæringer. Nedskæringerne kommer jo af sig selv, efterhaanden som Pristallet daler. Jeg har ved tidligere Debatter om Tjenestemandslønningslove haft Lejlighed til at paavise, hvilke kolossale Millionsummer Statens Udgiftsbudget er lettet for ved Pristallets Nedgang og ved de forskellige Sparekommissioners Bestræbelser. I Aaret 1926 er Dyrtidstillæget gaaet ned med 6 Portioner à 54 Kr. for hver eneste Tjenestemand, nemlig med 4 Portioner fra 1. April og med 2 Portioner fra 1. Oktober 1926. Dette Nedslag bliver i alt 324 Kr. pr. Mand aarlig. Men desuden er Konjunkturtillæget gaaet ned med 20 pCt. i April og med 10 pCt. yderligere i Oktober, hvilket bliver for de lavere Lønningsklassers Vedkommende 180 Kr. pr. Mand. Det vil sige, at Pristallets Nedgang alene i 1926 har sparet Statskassen for ca. 25 Mill. Kr. aarlig; alt rent automatisk som Følge af Parikronen. Og der kan jo ingen Tvivl være om, at Pristallet ogsaa i Fremtiden vil gaa ned, og som Følge deraf vil der ogsaa ske en yderligere Nedgang i Dyrtids- og Konjunkturtillægene. Hvis blot Pristallet falder til 174, altsaa med 7 Point, vil det betyde en Udgiftsnedgang for Staten med Hensyn til Dyrtids- og Konjunkturtillægene paa 10 Mill. Kr.; og der kan som sagt ingen Tvivl være om, at Pristallet endnu vil falde betydeligt. Vi ved jo alle, at Grunden til, at Nedgangen i Februar kun var 3 Points, var de meget høje Brændselspriser sidste Sommer og Efteraar som Følge af den engelske Minestrejke. Men denne Strejke er nu endt, og Brændselspriserne er faldet tilbage i det naturlige Leje og vil ikke for Fremtiden hindre Pristallets naturlige Nedgang. Mit Parti finder det derfor ganske fornuftstridigt at gennemtvinge en Nedskæring af Tjenestemandslønningerne, nu da en Nedgang af disse Lønninger ganske automatisk vil finde Sted, efterhaanden som Pristallet gaar ned. Men den høje Regering kan ikke vente paa Pristallets Nedgang. Huh-hej, det skal gaa rask! Den høje Regering foretrækker at forgifte det gode Forhold, som efter min Mening var tilvejebragt ad Forhandlingens Vej imellem Staten og dens Tjenestemænd.

Derfor skal Nedskæringen ogsaa trumfes igennem allerede fra den 1. Juli dette Aar, i Stedet for at man skulde vente $\frac{3}{4}$ Aar, til den 1. April næste Aar, hvilket Tidspunkt som bekendt af alle Parter anerkendes som Tidspunktet for den nuværende Lønningsordnings Ophør.

Et af de nye Principper, som den højtærede Regering i sin indbildte Magtfuldkommenhed selvbestaltet søger at indføre i Statens Lønningsregler, er Princippet om Forsørgertillæg, et Tillæg, som skal afløse Dyrtids- og Konjunkturtillægene. Efter indgaaende Forhandlinger i Lønningskommissionen af 1917 gik man endelig i 1919 med til det af mit Parti i en Menneskealder hævdede Ligelønsprincip, hvorefter Mand og Kvinde, gift og ugift, lønnes ens for det samme Arbejde. Dette Princip Rigtighed havde endelig i 1919 arbejdet sig frem til almindelig Anerkendelse, og dette Princip blev derfor et af de bærende Principper i Tjenestemandsløven. Men nu forsøger den højtærede Regering at vælte dette af alle hidtil anerkendte, sunde Princip over Ende. Nu skal den ugifte Tjenestemand ikke længere have samme Løn for det samme Arbejde som den gifte; nu skal Arbejdet ikke længere lønnes, efter hvad det er værd, men efter, om den, der udfører det, er gift eller ugift, og efter, om han har mange eller faa Børn. Og man benytter her den Fremgangsmaade at slette Dyrtids- og Konjunkturtillægene og indføre et Forsørgertillæg for gifte Tjenestemænd, hvis Størrelse varierer, efter som vedkommende Tjenestemand har faa, ingen eller mange Børn. Det vil med andre Ord sige, at man lønner Arbejde i Statens Tjeneste saa lavt, at kun ugifte Tjenestemænd kan leve deraf, hvorimod man maa henvise Familieforsørgerne til en ny Gren af den sociale Forsorg, som man opretter ved Siden af den øvrige under Navn af Forsørgertillæg, altsaa en Slags ny Hjelpekasseinstitution, gennem hvilken de gifte Statstjenestemænd kan faa det Tillæg til deres Løn, som er nødvendigt, for at de kan forsørge deres Familie, paa tilsvarende Maade som den allerede eksisterende Hjelpekasseinstitution kommer den Familiefader til Hjælp, som ikke kan leve med sin Familie af den Løn, han kan tjene ude i det private Erhverv. Det skal altsaa fremtidig være saaledes, at de, der arbejder, skal have Undersøttelse, medens de, der ikke arbejder, ingen Understøttelse kan faa.

Jeg ved imidlertid, at Tjenestemændene tilbageviser denne Lønningsmetode med al den Foragt, den fortjener; og mit Partis